

ALEX CHURTON

BABYLON

WOORD VOORAF

Babylon is een roman, gebaseerd op werkelijke gebeurtenissen en situaties uit de recente geschiedenis. Hoewel de interpretatie van die gebeurtenissen en situaties geheel voor rekening van de schrijver komt, berust de historische, wetenschappelijke en theologische achtergrond van het verhaal op feiten.

De Jezidi's zijn een bestaand volk, de erfgenamen van een oude spirituele en historische traditie. Alle Jezidipersonages in deze roman zijn fictief, evenals hun betrokkenheid bij militaire acties en inlichtingenoperaties.

Achter in het boek is een beknopte bibliografie opgenomen.

1

Het regende pijpenstelen boven de zeven heuvels van Istanbul. Mahmut Aslan schudde zijn blauwe nylon jack uit en gaf het aan zijn secretaris. 'Hoe gaat het, Ali?'

Ali greep het jack in een stevige knuist; regendruppels spetterden over zijn glimmende schoenen. 'Heeft de kolonel een prettige vakantie gehad?'

'Ja, de kolonel heeft genoten van zijn vakantie en is blij om terug te zijn. Vooral nu ik jou zie, korporaal Ali. Dat geeft hoop.'

'Hoop, kolonel?'

'Dat mijn volgende vakantie niet ver weg mag zijn.'

Ali trok een grimas. Eén-nul voor de kolonel.

Het district Ümraniye, waar kolonel Aslan zijn kantoor had, was niet om over naar huis te schrijven, maar Ali Wilmaz hield van zijn bureaubaan. Het was heel wat beter dan die zuiveringsacties langs de Iraakse grens.

In mei 1993 was Ali er getuige van geweest hoe dertig van zijn ongewapende collega's door leden van de PKK, de Koerdische Arbeiderspartij, waren geëxecuteerd in de provincie Diyarbakir, in het zuidoosten van Turkije. Nu, na ruim tien jaar van schoonmaakacties tegen de verzetsbeweging – en soms een politieke concessie – had de PKK de wapens weer opgenomen. Niemand zat te wachten op een post in het zuidoosten. Het was een smerige oorlog.

'Koffie, kolonel?'

'Straks, Ali.' Aslan keek op van de stapel rapporten op zijn bureau. 'Waarom stond mijn koffie niet klaar toen ik aankwam?'

'U was te laat, kolonel.'

'Waarom staat er dan geen koude koffie te wachten?'

Ali kuchte. ‘U bent wel vaker te laat, kolonel.’

‘Natuurlijk ben ik te laat! Half Istanbul is te laat als het regent!’

‘Natuurlijk, kolonel. De regen.’

‘Precies, Ali. O, en Ali...’

‘Kolonel!’

‘Maak je schoenen schoon. Je bent geen zeemeeuw!’

Ali verdween naar de provisorische receptie.

Aslan liet zich in zijn voorg gevormde plastic stoel zakken, legde zijn voeten op het bureau, stak zijn pijp op en staarde naar de spookachtige projectie van de gutsende regen boven het portret van de grote Mustafa Kemal Atatürk aan de muur tegenover hem.

Alles wat Aslan deed, was onderworpen aan de kritische blik van Atatürk. De reus was al zesenzestig jaar dood, maar waakte nog altijd over Turkije – Atatürk, vader van alle Turken, een man met een droom.

Aslan beet in de steel van zijn pijp. Moest hij de bureaulamp aandoen? Nee, het schemerige kantoor paste wel bij zijn melancholieke stemming. Het vlakke, nare licht van een 60 wattpeertje zou heiligschennis zijn. Zijn hol was een tempel van somberheid.

Wat had hij gedaan om dit armoedige kantoor te verdienen op de vijfde verdieping van het kantoor van de verbindingdienst tussen de politie en de Nationale Veiligheidsraad, hoog – maar niet hoog genoeg – boven een van de meest troosteloze wijken van Istanbul?

Wat hij gedaan had? Aslan had álles gedaan, van inlichtingenoperaties en voorbeeldige acties in het veld tot de onvermijdelijke kontkruiperij, grijnzend tegen wil en dank, om zich omhoog te vreten door de bittere taart van de bureaucratie. Als verbindingman tussen de veiligheidsdiensten van de regering en de door het leger gedomineerde Nationale Veiligheidsraad probeerde hij geen vijanden te maken, maar wie voet bij stuk houdt, stuit soms op tegenstand. Zijn enige loyaliteit gold Turkije, zo simpel lag dat. Geen bepaalde partij of filosofie. Turkije bleef de enige zaak die voor Aslan heilig was.

In elk geval waren zijn vakanties erop vooruitgegaan. Thailand bood meer ontspanning voor een weduwnaar als hij dan het zonnige, verdeelde Cyprus.

Aslan scheurde die paar kostbare vakantiedagen uit zijn agenda en wierp een blik op de datum: woensdag 10 maart 2004.

Het rode lampje van zijn met nicotinevlekken besmeurde telefoon flakkerde half tot leven, begeleid door een gesmoorde pieptoon.

‘Celalettin Celik voor u, kolonel.’

‘Verbind hem maar door, Ali.’

‘Kolonel Aslan?’

‘Ja, Celik, wat is er?’

‘Over een half uur heb ik een persconferentie, kolonel. Hebt u nog commentaar voordat ik om radiostilte vraag?’

Aslan kneept zijn ogen samen en tuurde naar generaal Atatürk voor inspiratie. Toen dat niets opleverde, nam hij een flinke haal van zijn pijp. Waar had de politiechef van Istanbul het in godsnaam over?

‘Ik ga er prat op, Celik, dat ik het meeste van wat zich in deze stad afspeelt wel weet, maar ik ben geen kei in gedachtelezen.’

‘Terreur, kolonel. U hebt het toch wel gehoord, neem ik aan?’

Aslan nam een grote slok van de koffie die zijn secretaris hem net had aangereikt. ‘Dank je, Ali. Wegwezen.’

‘Kolonel, er is...’

‘Later, Ali.’ Aslan richtte zijn aandacht weer op de politiechef, terwijl Ali aarzeland in de deuropening bleef staan. ‘Terreur? Daar weet ik alles van, Celik.’

‘Neem me niet kwalijk, kolonel, maar ik heb het over gisteravond.’

‘Ik stap net uit het late vliegtuig uit Bangkok. Ik heb nog niet eens de tijd gehad om me te wassen.’

‘Welkom thuis dan, kolonel. Vreemd dat uw secretaris u nog niet op de hoogte heeft gebracht.’

‘Mijn secretaris, Celik, kan nauwelijks een fatsoenlijke kop koffie zetten.’ Aslan dronk zijn kop leeg en knipoogde naar de zenuwachtige Ali, terwijl hij hem met zijn linkerhand een teken gaf om te blijven. ‘Wat is er aan de hand?’

‘Een bomaanslag. Op de vrijmetselaarsloge in Kartal.’

‘Vrijmetselaars?’ Aslan likte aan zijn wijsvinger en streek zijn dunne, blonde wenkbrauwen glad.

‘Er zijn slachtoffers. Onze mensen hebben de zaak afgegrendeld, uiteraard.’

Aslan dacht even na en balde toen zijn vuist. ‘Vertel de pers maar zo weinig mogelijk. En geen gissingen. Het gewone commentaar: “Onze zeer ervaren

teams gaan alle sporen na.” Blijf rustig en redelijk. Daar ben je goed in.’

Aslan knipoogde nog eens naar Ali. ‘Celik, je hebt met de gouverneur gesproken, neem ik aan?’

‘Natuurlijk, kolonel. Gisteravond laat. Hij heeft al een verklaring afgelegd en een uitvoerige persconferentie aangekondigd voor maandagochtend.’

‘De man is niet goed wijs.’ Aslan gooide zijn lange, blonde haar naar achteren en haalde diep adem. ‘Ik zie je op de plaats van de aanslag. Over een uur.’ Hij keek nog eens naar de regen, die in vlagen tegen de vuile ramen kletterde. ‘Laten we zeggen, anderhalf uur.’

Aslan smet de hoorn op de haak. ‘Ali!’

‘Kolonel!’

‘Zeep.’

2

Ingeklemd tussen roestige Dogans en Sahins manoeuvreerde Ali de olijfkleurige BMW van zijn baas behendig over de glibberige, steile helling van de Suleiman Caddesi. Hun slakkengang veranderde al snel in een mechanische rigor mortis.

Aslan overzag de situatie. Een verkeersopstopping is een volstrekt democratisch verschijnsel, dacht hij. Zodra de wielen niet meer draaien, is iedereen gelijk.

Hij veegde wat condens van het achterraampje. Ümraniye mocht dan zielloos zijn, Kartal was pas echt de dood in de pot: industrieel grijs beton, afgekloven tot op het bot. Het schaarse accent van geel-met-roze tegels, bedoeld om de eentonigheid te doorbreken, was veel te monotoon, als rijen rottende tanden boven de kleurloze winkelpanden.

De regen kwam nog steeds met bakken naar beneden, waardoor alles wazig leek.

‘Het zijn de ruitenwissers, kolonel.’

Aslan keek op van Ali's dossier over de gebeurtenissen van de vorige avond, dat opengeslagen op zijn knieën lag. 'Is dat zo? Ik dacht dat het terroristen waren.'

'Nee, ik bedoel die oude auto's, kolonel. De ruitenwissers zijn niet bestand tegen de regen. Daarom komen mensen altijd te laat in Istanbul.'

Aslan schudde zijn hoofd over Ali's onuitputtelijke talent om open deuren in te trappen. 'Regende het gisteravond ook al, Ali?'

'Het hoosde, kolonel.'

'En dus?'

'Kolonel?'

'Nou, korporaal Ali, dan moeten de plegers van die aanslag op de Turkse Grote Tempel van Vrije en Aangenomen Vrijmetselaars dus ook te laat gekomen zijn.'

'Ik begrijp u niet, kolonel.'

'De meeste vrijmetselaars waren al vertrokken toen het schieten begon.'

'Amateurs, kolonel. Meelopers van Al-Qaida.'

'Word je nu ook al betaald om na te denken, korporaal?'

'Neem me niet kwalijk, kolonel.'

'Geen punt. Nadenken kan nooit kwaad. Heel wat idioten hebben hun leermeester nog een lesje geleerd.'

'Als u het zegt, kolonel.'

'Lees je je Rumi niet?'

'Kolonel?'

'Onze grote mystieke dichter, Jalaluddin Rumi.'

'Niet sinds hij is gestopt met voetballen, kolonel.'

Aslan lachte. 'Je eerste doelpunt van vandaag, Ali. Heel goed.'

'We zijn er bijna, kolonel.'

Door de regen op de grote voorruit van de BMW ontwaarde Aslan vaag de omtrekken van een paar rijen agenten in doorweekte blauwe jasjes, die het verkeer bij de plek van de aanslag vandaan dirigeerden. Een reportagewagen van CNN Turkije ging half schuil achter een meute buitenlandse fotografen, cameramensen, producers en journalisten, die in een drom stonden te sobbatten met de jeugdige agenten. De politiemannen tastten nerveus naar hun holsters.

Achter de opgewonden menigte, met het gebruikelijke geduld jegens het

officiële gezag, doemden de wat bekendere gezichten op: het journaal van *Hürriyet*, *Milliyet* en *Sabah*, de grote Turkse kranten.

Ali trapte op de rem. Aslan tuimelde half naar voren en sloeg met zijn brede voorhoofd tegen de achterkant van de bestuurdersstoel.

‘Klootzak!’ brulde Ali tegen de chauffeur van een truck met gasflessen, die bijna de BMW had geraamd.

‘Rustig aan!’ vermaande Aslan zijn geschrokken chauffeur. ‘Het is maar een gaswagen. Je kunt in deze stad geen dertig meter rijden zonder een van die bakbeesten in je nek te krijgen.’

Iemand bonsde met een vuist tegen het raampje van de BMW. Instinctief tastte Aslan naar de holster van de Beretta om zijn linkerscheenbeen. Toen herkende hij het bezorgde gezicht van Celik, die zich uit de Mercedes naast hem had gebogen. ‘Celik! Hoeveel aanslagen wil je binnen vierentwintig uur?’ riep hij terwijl hij zijn eigen raampje omlaag draaide.

‘Stap maar in mijn auto, kolonel. Ik wil geen verslaggevers meer achter me aan. Sinds de discussie over ons lidmaatschap van de EU denken ze dat ze alles mogen. We nemen de zijdeur wel.’

‘Van de EU?’

‘Heel geestig, kolonel.’ Ali onderdrukte een lachje en maakte via het spiegelte oogcontact met Aslan.

‘Dank je, Ali. Ik laat de auto aan jou over. En, Ali...’

‘Kolonel?’

‘Blijf bij de BMW tot ik je bel.’

Ali schakelde achteruit.

‘Nog niet, man! Laat me eerst uitstappen.’

‘Moet ik u helpen met het portier?’

‘Ach, klets niet, Ali! Ik red me wel. Ik moet altijd alles zelf doen.’ Aslan hees zijn forse gestalte uit de BMW en wrong zich op de achterbank van Celiks Mercedes.

Celik kauwde op de grote nagel van zijn duim. Zijn bloeddorlopen ogen ontweken Aslans blik. ‘Dank u, kolonel. Maak het u gemakkelijk.’

‘Heel verstandig van je om mij te bellen.’

‘U weet dat ik nooit iets doe zonder de Nationale Veiligheidsraad in te lichten.’

‘Ik ben de Nationale Veiligheidsraad niet, Celik, alleen de verbindings-

man. En waar zouden jullie zijn zonder ons, nietwaar?’

Celik lachte een beetje. Gelukkig was hij erg flexibel, want het Turkse juridische stelsel zat ingewikkeld in elkaar. Hij moest zijn loyaliteit verdelen tussen de gouverneur van de stad Muammar Güler, de leider van de gematigd islamitische Partij voor Rechtvaardigheid en Ontwikkeling – de AKP – Recep Tayip Erdogan en het overtuigd seculiere leger. En dan was er nog de grillige publieke opinie waarmee hij rekening te houden had. Dat betekende heel wat druk, zelfs voor Celiks brede schouders.

Celik knoopte zijn grijze Britse Gannex-regenjas dicht en loodste Aslan de auto uit, een zijstraatje in, weg van de claxons en de regen. Hij probeerde iets vriendelijks te zeggen tegen de nonchalant geklede kolonel, bijvoorbeeld dat hij als twee druppels water op de knappe Turkse filmster Cüneyt Arkin leek, met zijn achterovergekamde haar en zijn gebruikte, stoere kop, maar Celik betwijfelde of dat compliment veel effect zou hebben. Aslan had ook iets irritants. Wat dan ook, het onderscheidde hem van de gebruikelijke snoevers, baantjesjagers en stroopsmeeders die je in regeringskringen tegenkwam. Aslan liet zich niet makkelijk vleien of imponeren. Maar was dat bescheidenheid of eigendunk?

Celik greep de roestvrijstalen klink van een nooduitgang en duwde de deur open.

‘Waar zit het licht, commissaris?’

Celik vond het knopje. Aslan hoorde een klik, maar er gebeurde niets. De mannen schuifelden naar voren, tastend langs de koude betonnen muur achter een dienstingang. Glas knerpte onder Aslans schoenen. ‘Dat was de lamp.’

‘De explosie, kolonel.’

‘Zou kunnen.’

Ze haalden opgelucht adem toen ze een hoek om kwamen. In het donker zagen ze licht door de kieren van een deur. Aslan trapte er hard tegenaan. De deur vloog open, met een weergalmend gerinkel van de klink. Ze stonden op een stalen voortoneel, dat uitzicht bood op een gruwelijk tafereel.

In het groezelige bleke ochtendlicht lieten de mannen hun ogen langzaam wennen aan de schemering. De ooit zo keurige *meyhane* was veranderd in een chaos van versplinterde formica tafelbladen met verwrongen stalen poten, versplinterde houten stoelen, gebroken olijfolieflessen en waterglazen, verspreid over een moeras van muffe meloenen, kaas, plassen raki, rode wijn, bier en broodjes. Overal lag bestek. Tussen de talloze kraters in het stucwerk bungelden vergeelde foto's van alpentaferieeltes, portretten van Atatürk en protserige schilderijen van Kaiser Wilhelm achter verbrijzeld glas. Op de resten van de tafeltjes waren geronnen bloedvlekken zichtbaar, onder elektriciteitskabels die luguber omlaag staken door de scheuren in het verlaagde plafond.

‘Weer een triomf voor de heilige zaak,’ mompelde Aslan.

‘Welke zaak, kolonel?’

‘Niet die van Turkije, Celik. Niet de onze.’

De gebarsten glazen deuren van het restaurant gingen schrapend open. Drie mannen in witte beschermende pakken kwamen de stoffige eetzaal binnen.

‘De explosievenopruimingsdienst, kolonel. Een formaliteit. Dan hebben die tv-ploegen iets om hun bezorgde kijkers te laten zien.’

‘Juist.’ Aslan wees naar een grote dubbele deur, links van de toiletten. ‘Daarachter ligt de loge zelf?’

‘Ja, eerwaarde vriend. Daar bevindt zich de Turkse Grote Tempel van Vrije en Aangenomen Vrijmetselaars.’

Aslan trok zijn wenkbrauwen op en sperde zijn ogen open. ‘Onderdeel van het rijke culturele erfgoed van Istanbul, neem ik aan. Moeten we een blinddoek voor, voordat we naar binnen gaan?’ Hij probeerde de deurkruk.

‘Op slot, kolonel. Ik heb al gesproken met de Achtbare Meester.’

‘Met wie?’

‘Zo noemen wij... ik bedoel, zo noemen zij de voorzitter van een loge. “Achtbaar” betekent eerbiedwaardig. Het komt oorspronkelijk uit het Engels.’

‘En “Meester” betekent gewoon meester?’

‘Een traditionele eretitel, kolonel. Ook uit het Engels: *Master of the Craft*. “Craft” is hun term voor de Broederschap van Vrijmetselaars. Hoe dan ook, hij vroeg ons dringend om de loge niet te schenden.’

‘Te schenden? Hij is toch niet heilig?’

‘Ik denk dat ze graag een van de leden aanwezig zouden zien. Een formaliteit, meer niet.’

Aslan zocht in zijn borstzakje en haalde er een stalen apparaatje uit, een soort pennenmes. Snel stak hij het in het slot en prutste er even mee.

‘Maar kolonel...’

‘Maak je niet druk, Celik.’ Aslan duwde de deuren open.

Een olieaggregaat zorgde voor een zwak stroompje naar een parelwitte bol in het midden van het plafond: een voorzorg tegen stroomstoringen, die in Istanbul nog wel eens voorkwamen.

Onder de lamp lag een geblokte vloer waarop links en rechts een rij rijk beklede stoelen stond, als koorbanken tegenover een altaar.

‘Dus dit is de vrijmetselarij!’ riep Aslan uit terwijl hij de inrichting van de zaal bestudeerde: de hoge, mahoniehouten troon op de plaats waar je het altaar zou verwachten, met daarachter een rij stoelen met hoge rugleuningen, en erboven een rafelige vooroorlogse Turkse vlag.

‘Bent u nooit eerder in een loge geweest, kolonel?’

‘Nee, nooit, moet ik bekennen. Maar natuurlijk heb ik wel foto’s gezien.’ Aslan liep over de geblokte vloer. ‘Slim van hen om het leven als een schaakbord te zien.’ Hij ging zitten op de leren kussens van de troon, waarvan het bladgoud al sleets begon te raken. ‘En dit is?’

‘De troon van Suleiman,’ antwoordde de politiechef, ‘waar de Achtbare Meester op zit. En die speciale stoelen achter u zijn bestemd voor de oudvoorzitters, de teruggetreden Achtbare Meesters.’

Aslan kreeg even een gevoel van macht toen hij zijn handen met gespreide vingers over de sierlijke leren armleuningen van de troon van koning Salomo liet glijden. ‘Dat voelt goed, commissaris. Ik moet er eens wat meer over lezen. In elk geval hebben de terroristen hun doelwit niet getroffen.’

‘Dat weten we niet zeker, kolonel.’

Celik ging zelf achter een lage lessenaar zitten, halverwege de voorste rij stoelen. Op de lessenaar lag een in leer gebonden exemplaar van de Koran, in het Turks. ‘De gebeurtenissen van gisteravond zijn nogal merkwaardig.’

Aslan ging rechtop op zijn troon zitten. ‘Daar twijfel ik niet aan, Celik.’

‘Het is niet te vergelijken met de aanslagen van november op het Britse consulaat, die Britse bank en de synagogen. Dat waren goed georganiseerde en gefinancierde acties – een grote operatie. Trucks vol bommen. Tientallen doden, honderden gewonden en veel publiciteit voor de fundamentalisten. Het schetste een strijdvaardig en machtig beeld van Al-Qaida. En de boodschap was duidelijk voor iedereen die het nieuws zag.’

Aslan zuchtte. ‘Laten we ons beperken tot gisteravond. Wat is er precies gebeurd?’

Celik legde zijn vingers rond de koran. ‘Twee mannen met automatische wapens stormden om één minuut voor elf de meyhane binnen. Een van hen bracht een stel explosieven die hij om zijn lichaam had gebonden tot ontploffing.’

‘Die kunnen we dus niet meer verhoren.’

‘Uiteindelijk zijn er maar twee slachtoffers gevallen.’

‘De ander was de ober, nietwaar? Dat las ik in Ali’s dossier.’

‘Een man van zevenenveertig. Voordat de bommen afgingen, werden er granaten gegooid en schoten gelost, dwars door de zaal. Er waren op dat moment zo’n veertig gasten aanwezig. Vier van hen raakten gewond. De explosieven van de tweede terrorist haperden gedeeltelijk. Hij raakte een hand kwijt en ligt ook met buikwonden in het ziekenhuis. Zijn toestand is kritiek.’

‘Ach, de arme ziel. Wat voor explosieven hadden ze bij zich?’

‘Pijpbommen. Veertien stuks, in de zakken van hun jagersjassen, vol spijkers en aangesloten op batterijen. En dan nog iets...’

Aslan stond abrupt op. ‘Ja?’

‘Ze hadden ook flessen met benzine. De terrorist die het overleefde schreeuwde “Dood aan Israël!” toen hij naar de ambulance werd gedragen. Hij riep dat hij de vrijmetselaars levend had willen verbranden.’

‘Hadden we maar een tijdmachine, dan konden we die gekken terugsturen naar de middeleeuwen, waar ze zich thuis zouden voelen.’

‘Het is de paperbackcultuur, kolonel. Een soort nostalgie.’

‘Romantici met pijpbommen. Een explosieve combinatie. Niet mijn idee van een avondje uit.’

‘Liefde en zelfmoord hebben altijd dicht bij elkaar gelegen, kolonel.’

‘Onder verdwaasde jongeren, misschien. Als ik tegen wijlen mijn geliefde

over zelfmoord was begonnen, had ze me vermoord.'

Hun luchtige toon verdamppte, en ze zwegen. Aslan keek naar de lamp aan het plafond, die begon te flikkeren. 'Joden, vrijmetselaars... dat maakt het terrein veel breder. Heeft iemand die aanslag al opgeëist?'

'Nog niet, kolonel. Zelfs niet het IBDA-C.'

'Het IBDA-C, het Groot-Oosterse Front van Islamitische Strijders, dat waren toch de eersten die de bomaanslagen van november opeisten?'

Celik knikte.

'En die aardige jongens van het IBDA-C hebben halverwege de jaren negentig toch ook pijpbommen gebruikt?'

'Maar tegen kerken en nachtclubs, kolonel.' Celik schudde zijn hoofd. 'Het IBDA-C was nooit in staat geweest tot die aanslagen van november. Niet in hun eentje, tenminste. Maar zoiets als dit... misschien.'

Aslan staarde naar de troon van koning Salomo. 'Dit is geen stoel voor mij, Celik. Suleiman was een wijs man, bemind door God.' Hij haalde diep adem. 'Wat hebben we dus?'

Celik haalde zijn schouders op. 'De gewone verdachten.'

'Is dit wel zo gewoon?'

4

De vibrerende vioolklanken van het eerste deel van Debussy's *La Mer* rolden door het appartement. Er was zwaar weer op komst. Toby Ashe keek op van zijn laptop toen een welgevormde, goudbruine blondine de kamer binnenkwam met een groot glas rode wijn; ze was gekleed in een van zijn eigen witte shirts en verder bijna niets. Ashe boog zich weer over zijn e-mails.

'Zal ik dit maar opdrinken?' vroeg het meisje met een prettige provinciale tongval.

'Heb je gisteravond nog niet genoeg gehad?'

Het meisje sloeg het glas in één keer achterover. 'Oef!'

‘En dat zou je laatste sigaret zijn.’

‘Ik ga echt stoppen.’

‘Zelfkastijding, Amanda? Ik had je nooit voor een asceet gehouden.’

‘Een wat?’

‘Een soort non.’

Het meisje kwam naar hem toe en streek met haar vingers door Ashes war-rige, koperbruine haar. ‘Een heel geile non.’

‘Je ging toch weg?’

‘Wil je dat, Toby Ashe?’

Hij dacht even na. ‘Eigenlijk wel, op dit moment.’

‘Val dood, dan!’ Amanda draaide zich om naar de deur van de slaapkamer, bleef even staan en smiet het glas naar zijn hoofd. Het sloeg kapot tegen de rugleuning van zijn stoel. De scherven vielen op het schapenwollen kleed.

Zonder een spier te vertrekken keek Ashe weer op van zijn Mac en wierp haar een meelevende blik toe.

‘Als je ergens mee wilt gooien, Amanda, neem dan een van mijn boeken.’

Amanda richtte haar levendige ogen op een klein stapeltje paperbacks op het raamkozijn. Ze greep de eerste die ze zag en smiet ook het boek met kracht naar Ashes hoofd.

Ashe dook weg en boog zich weer over zijn laptop. ‘Aan het gewicht en het gevoel van het projectiel te oordelen, Amanda, zou ik zeggen dat je me hebt bekogeld met mijn populairste boek tot nu toe, *The Generous Gene*. Jammer dat je het niet eerst gelezen hebt.’

Ze sloeg de deur van de slaapkamer met een klap achter zich dicht en riep nog met gedempte stem: ‘Ik ben niet gekomen voor je boeken!’

‘Verdomme!’ Ashe stuitte op een bekend e-mailadres. ‘Wat willen ze nu weer?’ Zijn wijsvinger bleef aarzelend op de muis liggen, geconfronteerd met een keus tussen twee werelden: openen of niet.

Hij beet op zijn lip. Eigenlijk moest hij aan het werk, maar hij vond Aman-da’s woede-uitbarsting ook wel opwindend.

Rustig stapte hij de slaapkamer binnen, half in de verwachting dat hij nog een boek naar zijn hoofd zou krijgen. Amanda had zijn shirt uitgetrokken en lag languit op het verfromfaaide bed.

‘Dat je echte ouders je niet wilden, Toby, is nog geen excuus om zo ver-domd lastig te doen.’